

Dagen då jag ska dö

Dagen då jag ska dö önskar jag att solen skiner med sin starkaste färg och luften är klar och hög, som om det var om hösten då allt går mot finalen av det prunkande livet. Den dagen ska jag ligga i min säng och höra grannen fira sin fest på nedre våningen. Samma dag som han går i pension, som ska vara starten på ett nytt liv då han kan leva i frihet och vara sin egen. I varje fall är det hans tro och där ligger jag på kudden och lyssnar till alla skratten och förhoppningarna som kan rymmas inom de skålande glasen. Själv funderar jag på hur jag ska bära mig åt för att byta sommardäcken mot vinterdäck så att min fru kan köra säkert när halkan kommer, men så inser jag att jag inte kommer att vara med då. Jag släpper den tanken och kanske är det så att den kärleken har jag passerat som hörande till en annan tid i mitt liv. Det är den kända delen och nu står jag inför den okända, precis som en fotbollsplan har två planhalvor och det är svårt att överblicka var bollen finns. Jag får nöja mig med nuet och det som finns med mig som en kärna av väsentligheter. Det som har gått in i själen finns förmodligen kvar som en inneboende verklighet bortom kroppen och tidens rymder. Kanske kan jag starta minnesskärmen och se vilka bilder som kommer. Det första minnet är skolavslutning och sommarlovsstämning, något jag kan känna som lukt, färg och livets förhoppning. Den stora tron på att livet ska nå lyckan. Då var det sången som kom ur barnens strupar som fick allt att lyfta även om det var på spröda vingar av förhoppning. Bilden växlade och jag såg kvinnan som blev bilden av kärlek. Nu såg jag henne som någon som stod utanför alla mina roller och föreställningar. Människan som inte iklädde sig roller som jag förväntade. Vi har levt i kärlek som hållit oss innanför vår borg. Men nu ska vi skiljas, inte i kärleken men till den yttre rollen. Vi får mötas utan det yttre skalet och maskerna och vara i det som jag har anat och mött några gånger som stunder som går utanför tiden. Några mötesplatser som bara kommit till oss plötsligt och utan förbehåll. Vad söker jag efter nu när jag är på upploppet av min resa? Kanske är det sången som jag skulle våga sjunga när jag ska gå över tidens bro. Jag vill möta min död på samma sätt som jag har mött mitt liv. Modet att leva hör ihop med modet att dö för det är samma kraft som gör en människa rak i ryggen. Samma mod som fostret har för att födas till livet, och att säga ja till minsta motståndets lag. Den som sjunker ihop blir den som inte ser att livet pågår till sista andetaget, det ögonblick som blir det heligaste bland alla. Samma andetag som miljoner människor kommer att nå fram till i samma ögonblick. Min fråga är vad vi lämnar efter oss. Kommer det att finnas spår eller utplånar sanden våra spår vid tidens hav? Kanske är det i denna jaglöshet som vi kan bli vårt verkliga jag, det jag som föds ur den stora kärleken. Min dag kommer att bli en lysande dag av färg, ljud och rörelser, inte synlig för någon annan än för de som redan gått över bron. Och vem vet: kanske regnar det ner konfetti med guldblada som hamnar i mitt hår. Jag tror på det.

*Per-Arne Bengtsson, präst i Svenska kyrkan
epost: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se*